

Мъгла от стонове - Атанас Янев

АТАНАС ЯНЕВ

МЪГЛА ОТ СТОНОВЕ
СТИХОВЕ

ИЗДАТЕЛСТВО ПАЛМИРА, 2015 г.

Мъгла от стонове - Атанас Янев

*Посвещавам тази книга на моите корени:
на дядовците ми – Атанас и Никола и на бабите ми –
Панайотка и Ашима.*

ВМЕСТО ПРЕДГОВОР

*„... Написаха всичко поетите
сред своите сиви видения
и битки с клишета, и норми.
А колко премного са клетите –
целувки, сълзи и прозрения;
гротески, метафори, форми...“*

...Написаха всичко поетите/ сред своите сиви видения/ и битки с клишета, и норми/. А колко премного са клетите-/ целувки, сълзи и прозрения/, гротески, метафори, форми... Написаха ли всичко поетите на този свят преди нас?... Аз се съмнявам. Съмнява се и Атанас Янев. В неговото шестстишие, което цитирам, най-въълнуващ е подтекстът, че е много трудно за нас, поетите на съвременето, да откриваме нови форми и метафори, да имаме СВОИ прозрения в Н.В.Мерената реч... Младостта на този творец е залог и най- вече предвестник, /заедно с образното му мислене/, за бъдеща дълбочина на интимното слово, на развълнувана гражданска лирика, на изострена чувствителност и сетивност. Този млад и в период на творческо укрепване поет е истински бъдещ Поет, а сетивността му е изострена не само към любовта и омразата, а към несправедливото и справедливото край нас и вътре в нас. За него Поезията е „хълм страшен, болка разнолика, течение и грамада“. Самият Атанас мечтае „понякога да е стих, написан от нерадостен поет“. Ето неговото схващане или усещане за Н.В.Любовта: „и в чувствата на моето сърце /промъкна се щастливото съмнение/... Атанас Янев – поетът на щастието и любовта, на тревогата и съмнението... Вероятно до сетния си час той ще живее и гори „в лазурно-бляскава тревога“ ... Вероятно ще продължи да пише и след прага на своята младост. И всеки негов стих ще ни пари като „изгорял от вяра пламък“.

Георги ДРАМБОЗОВ

КЪМ БЪЛГАРИЯ

Оплаках те преди да те затрият,
Родино моя, скръбна моя стряха.
За тебе, но защо ли те умряха
и защо ли гният?

Една бе ти достойна и хомота
отхвърляше поредният комита.
А днес си пълна само с шарлита
и с ебдота.

В словесния талаш и куп безредия
без огън се възражда само дим.
И май че имам нужда от морфин
и от Ередиа.

Към края си са всички гроздобери,
но има, мисля, слънчев лъч надежда –
за нас се грижи, милички, изглежда
другарят Кери.

И всички днес разбират свободата –
на нравите, на робството и словото.
Той, Пейо, правилно избра оловото
и слепотата.

С армия от глупави младежи,
пропити от всестранен егоизъм,

Българийо, очаквай вандализъм
и метежи.

Ти може би очакваш да ти нося
и стръкче вяра от бодливата печал.
Не мога от сърцето си сред тази кал
да я изпрося.

Оплаквам те в последния ти час,
ще бъда тук за всяка панихида,
напук на всеки дребен смях ехиден
и всеки глас.

ЛИПСА

Няма нищо по-прекрасно от нашия Балкан,
събрал красиви спомени и много кървав пир.
О, вижте колко нежно той лежи прострян
от тук, та чак до края на безкрайния всемир!
От другата страна в жар блести морето –
ревнивият пазител на всяко малко щастие.
С усмивка на лице приказва му детето,
невинно и далечно на всякакви нещастия.
Във въздуха се носи викът на Боримечката,
а рохкавата пръст се кичи с кръв и кости.
Във всяка малка къща грижливо свети печката,
и всичко е готово за вино, хляб и гости.
На север в небрежност и Дунав се синее,
на запад е разстлано Софийското поле.
Невръстна месечина се готви да изгрее
над българската роза и тракийските царе.
Стеснително шушука дълбоката Марица,
над нея се протяга и Стара планина.
О, колко са прекрасни тези наши жрици
и как са приютявали и обич, и война!
И там, по върховете, умирали са доста
смелчаци и жени, и мънички момчета.
Не, няма да се даваш, когато си на поста
и пазиш си Родината с бой и с твойта чета!
В Баташката ни църква изклали са живота,
оставил и до днес следи и по стените.
Това да помним ние! Това ни е Кивота!
И с нищо не ви давам на вас да го смените!

В Чаталджа не сломи ги холера и малария,
в прохода Върбишки изпихме Никифора.
Не, няма на света по-прекрасна от България
и по-безпаметни от българските хора!

А аз не ще забравя нивга ни Ботевото слово,
ни великана Пейо с невинната му Мина.
Дори един Вапцаров разстреляха с олово.
А ние не разстреляхме ли нашата Родина?

РОДИНА

Написано далече от дома, в Америка

Слънцето е най-щастливо зная,
когато се показва над нашата Родина.
Да, зная, братя, бедност се не трае,
но с нея е късмет да се разминеш.
И виждал съм тъгата ви от малък,
усещайки житейската ви горест.
О, най-горчив е липсващият залък
в страшно унижената ни повест.
Прочитал съм очите ви нещастни
и молеци живота за пощада.
Но, той, мръсникът подъл и ужасен,
по принцип си е доста безпощаден.
Разлиствал съм историята, другари,
и чувал съм нечутиите страдания.
Самите те са повече от стари
и някак не вървят с оправдания.
Но слънцето щастливо се показва!
Напук на вечно тъмните ни къщи!
Защото тя, Родината разказва
с епос и гордост ненамръщени
за своите чада през вековете!
За множество царе и генерали.
За жените, децата и мъжете,
невзели нищо, а себе си раздали
за благото на своята Родина!
И те са нямали парченце хляб в стомаха.
И те били са, милите, мнозина.

Но те заради себе си успяха!
Успяха с чест да мрат и да живеят,
и дните им да бъдат епохални.
Затуй сега и Господа им пее
псалтири величави и страдални.
Защото много тежък е хомота,
увиснал на народната ни шия.
Но той се сваля само с Голгота,
а с нея, братя, няма прокопсия!
Нима безсмъртните не заслужават
спокойно да лежат в земя свещена?
А ние днес защо се заблуждаваме,
че немотията ни е безценна?
Дали през вековете тез герои
са имали щастливо прокуване?
А ний сега в търгашките коптори
стоим и спим, скверним и съществуваме!
И всеки май народ си извоюва
живота и съдбата дълголетна.
А ние май въобще не си поплюваме
с низостта си алчна и несметна.
Не чуйте ли дъхът на планината
и паметния патосен триптих?
Усеца се викът на Караджата
и вечността на Ботевия стих!
А крепостите страшни на царете ни?
Тях български ръце са ги строили!
И всичко туй сега е под нозете ни
в прах, словесни храчки и пасквили.
Къде сега е съвестта на нацията?
Преди Алеко я държеше здраво.
Сега е вкоренена в окупацията...
Не знаем кой е крив и кое е право...
Не, няма да простя глада ви гладен!
Посмяхте да забравите и Господ.
Животът може пак да бъде гаден,

но с него да е смисленият троскот,
гарниран с любов и достолепие.
Помнете и раздавайте, сполука!
Не ставайте слуги на раболепието.
Усещайте и взимайте поука от
миналото-бъдеще народно
и нашите премного добродетели.
Те, да, звучат ви малко старомодно,
но също имат нужда от радетели.
Учете се най-вече от провалите
в разнообразната ни историчност.
С усмивката глада си ще забравите,
а с него и нерадата цикличност
на всичките безсмислени бълвочи.
Ах, слънцето доволно си залязва!
Промяната започва да клокочи.
Дали за нас след време ще разказват?

АПРИЛЦИ

*По повод 138 години от избухването на Априлското въстание,
което съвпада с Великден*

В навечерието на Христовото Възкресение
сте подготвяли телата си за кървав погром,
сърцата и душите – за свобода и спасение,
в ръцете – кремъклийки, в ума ви – подслон
за страшни, епични стремежи и блянове,
за викове, бой, саможертва, история.
Отвъд всичко лично и всякакви планове,
напред към жадувани, ясни простори.
Бенковски крещи, Боримечката вие,
Драгостинов подготвя байряка в Сливен,
Стамболов и Обретенов вече се бият,
а Каблешкова пише с кръв, не с мастило.
Харитон не им дава манастира сакрален,
Ботев слиза от кораба и тръпки побиват
цял народ полудял и премного страдален.
Само храбри Заимов в Балкана се скрива...

Не възкръсвайте днес, че е страшна земята,
в която оставихте надежди и кости.
За какво беше всичко и кръвта ви пролята,
щом на своя земя сте неканени гости?

Не възкръсвайте – в мен и за миг не умряхте.

ОТДАВНА

Дори да имах нещичко наум
за моята насилена земя,
отдавна то безхлебно онемя
в този шум.

В който всеки дребничък пасквил
блести в езиков прах и керосин.
В който Господинов Августин царува
дълго с Конрад и с Емил.

В който всяко голо хайку порно
пирува в модерен алманах.
А в словото свободно и придворно
се срещат Мохамед, Шарли, Аллах.

Какво да ви възпея аз, глупака,
мълчащ пред земетръса и потопа?
Отдавна нямам своята Итака.
Отдавна ме забрави Пенелопа.

Отдавна всеки бяс е уморен
от своя недописан летопис.
Отдавна съм направил бенефис
на своя ден.

Дори да имах някакъв си стих
за моята изстрадала Родина,
отдавна той самотно се спомина
безкрайно тих.

ГРАБЕЖ

Какво ли не ограбиха от теб, Родино? Плача!
Грабежи след грабежи в унижено оскърбление...
Превърнаха те в калдъръм неравно-злочест,
без посока, без край, без знак и осветление.
Преди за теб умираха без страх и с чест,
а сега да останат в теб дори е трудна задача...
Не подминаха дори храбрата Ботева епопея,
обявена за ненужна архаичност в часовете
и расистки настроена към новите норми.
Не се събуждайте, Ботеви четници! Спете!
Както спят на Вапцаров песните моторни...
Позволихме да ограбят и на Ботев музея –
вечно закъсняващата българска сирена.
Да чухте за протест против подобни грабежи?
За Ботев, за Вапцаров, за клетвите и клетниците?
Не, само патриотарство в социалните мрежи...
Само на туй сме способни ние, проклетниците,
и все ни е виновна поредната грешна система!

ДЪЖДОВНО

Когато е дъждовно в ален блян,
започва да лети безмерно луда
душата ми. Тъй млада и без свян,
пътува нейде бързо и с почуда

разглежда тихо нейните сестрички –
прозрачно-черни рентгенови драми.
Солницата приготвила, ровичка –
„Мъжете първо, после вие, дами.

А нека след това да са децата –
ще стигнем ли въобще до тях невинни?
Системата, протест, храна, заплата
и още много мигове съблими

сте имали, по думите ви, често.“
„На мен животът с борчове е дължен,
съдбата цял живот не връща ресто,
затуй, душице, толкова съм тъжен.“

Така й каза едър мъж на трийсет.
След него го повтори и жена му, добавяйки:
„Хей, цялата си в кал. Измий се!“
Не отговори. Дъждобрани давайки

на младежи до една канавка.
„За вас деца, последната надежда...“
Не чуха я, потеглили към Lafka
с ценности умрели безнадеждно.

„Аз искам да замина за чужбина,
да бачкам здраво – тук се не живее.
Какво да правя – дом, народ, родина,
дали, душице, те ще оцелеят?“

Това пък бяха думите изказани
от някаква девойка до Софийския.
Дъждът валеше. Душата ми размазана
дочу наблизно страшна реч английска.

„Пичаго, без езици за къде си?
Остай ги тия Кирил и Методий,
пиши с латиницата SMS-и,
Историята днеска е плазмодий.

Защо ти е да помниш и да знаеш?
Защо ти е да можеш и да мислиш?
Пичаго, няма к‘во да си играеш
и нещо ново даже да измисляш.

То днес в живота всичкото е ясно –
какъв човекът трябва да не бъде. Не
мислиш ли, че би било ужасно,
в живота днешен ти да не пребъдеш?

Не знаеш ли, че днеска свободата
ти дава прекомерна свободия?
А мислил ли си някога душата
на чувствата с какво да я прикриваш?“

Душата ми, накаляна във бяло,
готова бе за полета обратен.
Но точно тук пред нея огледало
застана с гласа си акуратен:

„Задавя ли те нямото презрение към
новото поредно стихоплетство?
А знаеш ли, че няма май спасение от
вечното свободно раболепство?“

ПИСМО ДО ДОСТОЕВСКИ

Реших до теб да пиша, че си близък
на моите парадокси-метастази.
И баш сега, когато май е низък княз
Мишкин и бесовски попрегазен.

Мен страшно ме боли сърцето, Федя.
И точно в този момент съм пред припадък.
Защото, братко, тук, на всяка педя,
ме дебне по байганьовски упадък.

Защото тук се раждат в инкубатор
безпаметност и мързел, и несрета.
И няма книга, сабя, а вибратор
с първа журналистка Николета.

Защото тук живеят в разделение
идеали, сънародници и хора.
И всички те угасват без съмнение
в злоба, нихилизъм и умора.

Защото тук крещят ми дисиденти,
започнали в „Работническо дело“.
От тези демократични екскременти
не би ревнувал даже и Отело.

Защото тук си имаме и Динев –
трагедия под форма на забава.
А хора като Бай Илия Минев
са тикнати в народната забрава.

Защото се надбягват те по мъжки,

преследвайки безсмислието спешно!
Да, ти ще кажеш: „Богове и въшки!“,
но днеска, брате, туй звучи им смешно.

Реших до теб да пиша, че остават
минути до поредното терзание.
Но Бога на Раз(с)колников прощава –
прости и ти на мен това сказание.

РЕНТГЕН

На дъното е тъмно и самотно,
и демони въргалят се в грях.
А аз, потънал в смуглия им прах,
прискърбно отброявам всяка стотна,
в която ме натиска силен вик,
в която бесовете ми лудеят.
Тогава искам да съм само миг,
а те за миг да спрат да ми се смеят.
Страхът ми е по-бляскав от елмаз,
със себе си се боря невъзможно.
Ах, де да можех да съм като вас
и да не виждам всичко толкоз сложно.
Животът, братя, не е черно-бял
и туй го прави толкова обичан.
Не чуйте ли житейският роял
как тягостните мъдрости изрича?
Не виждате ли тази бяла птица –
самотна, но доволна от живота.
А той е скрит в творческата скица
и в точно изрисуваната нота.
Понякога е в детските очи
и в погледа на влюбено момиче.
Пред устните на бялото кокиче,
сърцето трябва сякаш да мълчи.
Това, което искам да ви кажа –
животът, братя, не е черно-бял.
Животът няма нивга да разкаже
история, несвързана със кал.
Защото всяка кал е нова почва
и всеки стих – поредното познание.
А в дебрите на тежкото страдание

на ново сякаш всичко ще започва.
На дъното самотен и сломен
пред себе си стоях безпътен.
Тогава чух и радостния тътен –
излез самичък в новия си ден.

САМОТА

Самотата си възпях в усамотение
и със себе си се уча да живея.
И в мене няма капчица съмнение, че
всичко вече мога да изпея.

Че смисълът е в мислите самотни,
препускащи свободно към безкрая.
Че вирам се в мъничките стотни
от малката ми прозаична стая.

Че всяка самота е бодра песен
и вече съм свободен в този век.
А той изглежда е безкрайно тесен,
но лесен за самотния човек.

Че всяка дума е добър приятел
и радост за щастливия ми слух.
Че станал бих дори един предател,
наместо да остана вечно глух.

От мене всяка болка си замина
и всеки неизвикан смело бяс.
И всяка горест скоро се спомина,
тъй скоро, че го помня този час.

Над мене всяка мъдрост прелетя
и всяка прашна, и дебела книга.
И мисля, че ще мога да летя,
дори когато въздухът не стига.

Самотата си възпях в усамотение
и всичко, и на всичките простих.
И в мене няма капчица съмнение
какъв ще бъда и какъв не бих.

СТАЯТА

По стрелките на нощния ден
се разхожда душата ми клета.
А навън, в симфоничен рефрен,
профучават коли, колелета.

Аз стоя със замръзнала пот,
съзерцавам пред мен тъмнината.
А над мене злосторен кикот се
извива в самотна позлата.

Пред вратата ми хаосът шепти,
а часовникът сякаш е спрял.
И съзирам без дъх онемял как
отлитат си моите мечти.

Как се губят в хаоса всемирен -
без надежда, без вяра и глас.
И стоя вцепенен и безсилен
пред тъгата на своето аз.

По стрелките на нощния час
се разхожда душата ми клета.
А навън, в симфоничен захлас,
профучават коли, колелета.

БЕЗКРАЙНО

Безкрайно много хаос тая у мен –
различен свят тъмничен и студен,
копнежи по един несбъднат зов.

Безкрайно силно мога да извия,
тъгата на мъдруващ прах да стрия,
с прегръдка нежна да родя любов.

Безкрайно време мога да ридая
с надеждата безхлебна да узная
кога и как да бъда аз щастлив.

Безкрайно често нищо няма смисъл,
самотен да съм някой е орисал
съдбата ми в този век хаплив.

Самотен да пребъда в страдание,
събуден сред кошмарното познание
и болка, обобщена в алманах.

Безкрайно е възможното ви щастие,
безкрайно е и моето нещастие,
в света ви нищо сякаш не узнах...

Безкрайно много хаос тая в душата
и мога да ви го предам в соната,
но мисля, сякаш, че не ще го дам...

Защото мисля, че не заслужавате,
защото много бързо се снижавате,
защото сякаш съм безкрайно сам...

УСПЕХ

от дълъг път скиталецът се връща
самотен
уморен
с успех паричен постигнат с
кръв
и пот
и безразличие
превърнали съдбата на успелия
в грамада извоювано безличие
и няма никой в родната му къща
порутена обрасла в треволяци
препълнена с
тъга
надгробни плочи
изчакващи до портата успелия
опитал се Живота да прескочи
и вишните в ракията повръщат
изгнили
и попили
смърт
и жалост
а в люлката са спомените мили
нашепващи в ухото на успелия
че днес успелите
не са щастливи

ЛУДОСТ

"Знаеш ли, брат, какво има в душата ми и колко ми се иска да го оставя на хората! Как биха се потресли те от това, което бих могъл да им кажа. То всеки ден къса душата ми, разяжда сърцето ми, но аз няма да го дам, няма да го изрека - хората не заслужават..."

Думи на Яворов към Михаил Кремен, "Романът на Яворов"

Пред мене е часовникът тиктакащ –
рутинната родилка на безчувствие.
До днеска си щастлив, а утре чакаш
пред портата на хорското съчувствие.

Все повече се плаша от стрелките,
препускащи стремглаво към безвремието.
Защо съм тук? Защо? Кънтят стените,
когато си крещя на глас в съмнението.

А липсата на отговор убива
и вярата в мойто трезвомислие.
Назаем искам, Ботьов, самодива,
да литнем от безбрежното безсмислие.

Но туй са все химери – гости нямам,
самотен съм в тиха ненормалност.
И мъртъв съм, но с пулс висок – пак бягам
от ужаси, облечени в сакралност.

А сякаш се надбягвам сам самичък

със сянката на своето нещастие.
Часовникът ми шепне, че обичах
да търся в нещастieto щастие.

КАПЧИЦА

Капчицата дъжд се стича по гърба на кафявия улук –
пътуване стремглаво към земя опорочена.
Нещастна и щастлива, навред, и там, и тук!
Безропотно крещяща от съдбата огорчена.

Безжалостно обичаща и мразеща навред,
безсмислено пилееща света на младостта си.
Тя викна неживяла : „Здравей, Живот, напред!“,
пристигаща ранена в гнездото на смъртта си.

ЛИСТА

Дървото се люшкеше в тягостно ридание
и тъй страшно, и жално плачеха листата,
летящи стремглаво към кал и към незнание...
Нима това е смисълът и това е съдбата –
да радваш деня хорски с красиви алюзии,
с цветни метафори и радостно трептене,
да създаваш любов и иглолистни илюзии,
и да падаш непотребен в мрачно ромолене?
Несправедлива и някак безмилостно-тиха,
ми се струва вашата сезонна резигнация.
А дали сте щастливи някой не ви ли попита,
от гората на нашата човешка галимация?

МЪГЛА

В пороя от мъглива оперета
въздишаше душата ми хаотична,
а някъде, безкрайно нелирично,
изляяха поне дузина псета.
Над Витоша, лежаща в бяла ода,
стоеше тишината и мълчеше.
Не виждах и не исках небосвода,
не дишах... но това не ми личеше.
Не сещах как сърцето онемяло
пред тази алабастрова картина,
избърза наранено да изстине,
нашепвайки молитва на умряло.
Зад клона на грамадната корона,
показа се усмихнат лампион,
задавайки копринения тон
на няколко бодливи стона.
Прозореца притворих и сълзите –
в мене бе мъглата съзерцавана,
се стекоха трептящо до гърдите.
И май сега е време за прощаване...

НЕПЪЛНО

Отдавна прочетени в мене
лежат доста хубави страници
с мирис на мъдрост и бяс.
Но някак внимателно дреме
в душата ми мнителна граница
по-твърда от бляскав елмаз.

Написаха всичко поетите
сред своите сиви видения
и битки с клишета, и норми.
А колко премного са клетите
целувки, сълзи и прозрения,
гротески, метафори, форми...

И багрите сложни преплетоха
в платна и картини художници.
Сред танца се сгушиха двама.
И в обич, и мъка се врекоха
редица проклети зложници
на вечно познатата драма.

Все бях в лабиринт и въпроси,
заклещени в блудкава мисъл
мрачни, и сложни понятия.
От книгите болка изпросих
и болка, съответно прописал
не радост открих, а разпятия.

Не исках... Но днес се поучих

в поредната смешна промяна
на моя безмилостен зов.
Дори и света да получиш
в красива и бяла премяна,
на теб ще ти трябва любов.

ПОЕЗИЯ

Хълм. Страшен, висок и белязан
от нежни и словесни ръкавели,
по него тихомълком се катери
дума и съблазън.

Болка. Разнолика и размита
от викове, целувки и градушка,
събудили поредната вихрушка
и възхита.

Течение, прибежище, грамада
от всички уловени резонанси
и всички бледоникакви нюанси на
парада.

ПОЕТ

Под една звезда проклета,
в един прискърбен час,
се роди поета.

И напук на всичките куршуми,
ляящи сред световните въпроси,
той щурмува с думи.

С перото изрисува красотата,
с лекота надви и смисъла
в битката позната.

За него доста трънен бе живота,
но знаеше, че някои се раждат
само за Голгота.

Съдбата му си беше доста тежка,
но за сметка на това, мъката му
бе човешка.

Под една звезда проклета
в един прискърбен час,
си отиде и поета.

ПРОКЛЯТИЕ

Сред примигващи мъчно фенери
си пробивах пътека към мен.
Пеперуда в розов рефрен
потрепери.

И пред моята старческа младост
си помислих скандално нерад:
"Как във вашия гузен парад
да съм радост?"

Във фасулковски жлъч и обиди
не летят шепнешком пеперуди.
И увяхват малцината луди сред
гниди.

Аз не мога да бъда човече,
характерно за нашия век.
И разбирам, че всеки човек
е обречен.

От сълзите на моята мисъл,
и от опита зъл и правдив, съм
наясно, че никой щастлив не е
писал.

ЧУДОВИЩЕ

Нещо много чупливо се гърчи и плаче
в мене. Душа ли, сърце ли – не зная.
Като насилено, смачкано малко сираче,
като Божа сълза, втвърдена в безкрая,
като демон, пируващ с бял херувим
и поле с умрели, и разпръснати кости...
Ах, не мога да дишам сред жупел и дим,
а луната уж каза, че ще дойде на гости.
И крещя и проклинам, буря, жито и кал!
И задавя ме някакво страшно ридание!
Не познах ни любов, пиперлива печал
ме прокле с дузина безсънни създания.
Как да вярвам, когато потънала в пръст,
се разлага невинната моя надежда?
От стената ме гледа Христовият Кръст-
само той ми остана едничък, изглежда.

ЧУВСТВА

Отдавна всички чувства са бездомни
и гаснат по тъмничните къшета.
Съдбата им безлична и проклета
след време никой няма да си спомни.

След време никой няма да попита
и никой няма нищо да възпява.
В кръчмите на писаната врява ще
има маси само за шарлита.

СЪМНЕНИЕ

В съмнение потрепва всяка есен
на моята изстрадала душа.
Каквото построих – сега руша
с песен.

Пред себе си стои човекът силен,
но няма сякаш верен път напред.
Виновен е – избра да е поет
безсилен.

Да слуша всяко старо нямо кино
и всеки заглушен, и трънен вик.
Да чувства, че стихът му разнолик
пирува с вино.

Да вижда невидяното от доста,
да пише непотребното за всички.
А времето с подлите стрелкички
да му е гост.

Да страда за останалите хора,
да люби за родените в горест.
А после да напише цяла повест
без умора.

В съмнение потрепва всяка есен на
моята изстрадала душа.
Отказах се, си мисля, да руша
с песен.

ВРЕМЕТО

Непознатото. Празнота в непонятна амалгама,
забъркана от хиляди истории, зловещо неразказани.
Голгота за контурите на потърсената същност
от не един човек и не една човешка драма,
победени във вечното неравно състезание,
отрязани от времето и неговата черна алчност.
Всъщност,

дали ще може някой да завърши победител
пред злия въздържател от всяко състрадание?
Събития. Творци и хора. Животите умрели
преди да се заченат. Поредният мислител –
не срещаха ли всички прекомерното страдание?
Не дадоха ли повече, отколкото са взели?

ЕДНАКВИ

Сякаш зная какво ще ми каже
всеки, който говори с мен.
И се чувствам като прокажен
в този свят необятно студен.
За какво се родих не разбирам,
за какво ще умра – не разбрах.
Само зная, че няма да спирам,
както в трудни моменти не спрях.
Ще вървя по пътеките тесни,
без дори да почувствам умора.
И ще пея нерадостни песни
за безкрайно еднаквите хора.
За това, че сред тях се родих
и разбрах световите им скучни.
И навярно в поредния стих
ги описах с думи беззвучни.
Затова, че за всички обичах
и за всичките страдах наред.
И защото от вас се отричах,
но вървейки безмълвно напред.
Изживях предварително дните
дето Господ планира за мен.
И не сдържам дори и сълзите
в този свят необятно студен.
За какво се родих осъзнавам, за
каково ще умра – осъзнах:
любовта си безкрай ще раздавам,
без да сещам надежда и страх.

ДОСТА ЧЕСТО

Доста често почнах да мечтая
да забравя всеки шарен блян.
Да не чувствам, че съм сам.
Да не зная.

Да не ме боли на всяка рима
и от всеки шум злосторен.
Да не сецам опита просторен.
Да съм зима.

Да избеля всеки хаос у мен,
да попия всеки трънен зов.
Да не съм във всеки залез нов
сломен.

Доста често почнах да мечтая!

ЛИЧЕН ПРИМЕР

С личен пример обречен си на вечно теглило
– да очакваш, че някой слепец ще прогледне.
Ти ще викнеш „Живот!“, той ще чуе „Бесило!“ –
знай, това е нашата родна съдба ненагледна!

Има примери с много български личности...
Тях дали ги погледна някой в очите?
Робът вечно е роб – тази родна трагичност,
половината дишате, половината – спите.

Лични примери, малки победи, надежди –
пак го чувам вашия безроден оптимизъм.
Няма как от огризки да направиш одежди,
няма как днес и утре да не са вандализъм.

Малка група от хора не променят народа –
забравете за нашето минало славно.
Ние тука и днеска сме различна порода
и за нас са различни неща меродавни...

Всяко смислено слово се души в пелените,
всеки вик немодерен е замерян със кал...
Всичко родно готови сте пак да смените...
Кой е повече купил, кой е всичко продал...

Ти прави онова, що сърцето ти казва,
но не чакай от някого някакво следване.
То е ясно – за нас няма как да разказват
и за нас няма кой да направи разследване.

МЕЧТА

Понякога мечтая да съм стих,
написан от нерадостен поет.
И може би във втория куплет
да бъда безгранично тих.

Понякога мечтая да съм крясък
и кула от картонени сълзи.
А в нея тъй самотно да пълзи
сподавен вик от прах и пясък.

Понякога мечтая да съм звук,
изсвирен от умиращ пианист.
Да бъда в необятното си тук,
тъй потребен и безкрайно чист.

Понякога мечтая да съм драма,
изплакана в Шекспиров нюанс.
И в този миг и радостен романс да
срещна обичлива дама.

Понякога мечтая да съм всичко
и всичко да изпитам за минута.
Да седна на секундите на скута
е моето желание едничко.

Понякога мечтая да съм стих...

ЛЮБОВ

За мене вече си едно видение,
един бледникав призрак без лице.
И в чувствата на моето сърце
промъкна се щастливото забвение.
Пред теб отдавна вече онемях,
защото си безкрайно лицемерна,
защото си безчувствена и скверна –
това за теб със сигурност узнах.
В тебе са събрани нощ и ден,
живот и смърт, надежда и тъга.
Живееш в цветовете на дъга
и в багрите на залеза червен.
Веднъж си невъзможна, но красива,
а после – толкоз тъжна и възможна!
От моята история тревожна
отлиташ като бяла самодива.
Самотна като вятъра в полята
в заблуда хвърляш хорските копнежи,
оплиташ ги с влюбените мрежи
в приказката толкова позната.
И после заминаваш надалече,
където няма кой да те намери,
където няма кой да потрепери
в люлката на парещата вечер.
За мене вече си едно видение,
един бледникав призрак без лице.
И в чувствата на моето сърце
промъкна се щастливото съмнение.

ЗНАМ

Знам, че искам просто да живея,
без излишни мисли и въпроси.
Искам само силно да се смея,
без сърцето ми любов да проси.

Знам, че искам силно да извия
всичко, де бушува вътре в мене.
Знам, че искам всичко да открия
осъзнавайки, че нямам време.

Усещайки, че всичко е мираж,
включително и моето спасение.
Душата ми, обвита в камуфлаж,
кога ще бъде с дрехи за смирение?

Дали ще опознае Бог отново,
разбирайки тъй сложния си път?
Дали ще разбере, че не с олово
Божествените думи й шептят?

И знам, че искам просто да обичам,
напук на всички мисли и въпроси.
На Божественото Слово се обричам,
а сърцето ми любов ще носи!

ИЗГРЕВ

Въздъхна тежко изгревът сломен
от бяла февруарска метонимия.
"Какво ще прави днес
ранимият ми ден?"

Дали ще се превърне в куплет,
проплакан от проклет човешки страх?
А може би самотен, див поет
ще го покани в тях?

Дали ще има време да прегледа
романа от нечутото роптене?
Или следобед ще реши да дреме
с усмивка бледа?

Ще драсне ли една красива рима
във вечно непотребния си стих?
Ще бъде ли в ръцете на любима
за малко тих?

А няма ли едно горещо вино
да вдигнат изморените ръце?
Животът на разбитото сърце
е няма кино.

Защо провеждам този монолог,
когато наскърбява ме едничък?
Когато в моя смутен епилог
съм сам-самичък?"

В своята тъй сложна епопея
угасваше приятелят над мен.
Защо не мога всичко само в ден
да изживея?

ПОЛЕТ

Тъй лесна ми се струва радостта,
когато съм в безпаметно нещастие
и вечното премръзнало причастие
на младостта.

Когато вятър заглушава вик
и сняг затрупва всеки свят бездомен,
тогава искам да съм само спомен
и само миг.

С моя хаос изгрява полумрака,
преплитат се в стих сълзи и проза,
часовникът шепти в зла угроза
и тиктака.

Тъй лесна ми се струва обичта,
но някак си е лесно да е лесно...
И тя остава млада и нечестна.
И мечта.

Дочувам как се смее със замах
всевишната ви обща веселба.
А аз съм сам в своята мъгла
и своя прах.

И може би е странно за мнозина,
а май това е начинът за мен –
да диря ден в нощ и нощ –
в ден и зима.

Тъй лесно ми се струва да живея,
да бъда аз щастливец като вас,
да искам ласка всеки кръгъл час,
да пея.

Но хубавото идва чак на пролет!
Когато съпроводиш до изгнание
поредното натрупано страдание –
ти правиш полет.

Тогава осъзнаваш тънкокрил,
летящ към свобода и към победа,
че щастието само този гледа,
който е платил.

НАДЕЖДА

Когато всичко някак си изглежда
унило, овехтяло, безнадеждно.
Спомни си, че в тебе тъй безбрежно
лежи Надежда.

Когато срещаш планини печал
и сума ти мъгливи баритони.
Когато плач безгласен се отрони
в студ и кал,

тогава нея ти повикай ничком
и мигом тя ще дойде да помогне.
Тогава и до теб ще се домогне.
И до всичко.

ПРОШКА

Навярно немислимото простих.
Навярно непростимото прощавам.
В моя сълзотворен акростих избрах
поне за ден да се надявам,

че в ропота на мнимата ни глъч
и в този кратък, див житейски зов,
когато всичко пада на калъч,
то нещо все ще падне на любов;

че всяка сянка крие лъч надежда
за нещо никак толкова далечно;
че в смисъла на дните ни, изглежда,
ни трябва песъчинка от човечност;

че сляпа болка пази сноп усмивки
а полетът на мисълта – прегръдка;
че в този апогей на зли напивки
ще има и една щастлива глътка;

че всяко дъно е небрежна драма
и всяка грешка – остаряла младост;
че в сложната душевна амалгама
се ражда шепнешком и радост.

Отдавна непонятното разбрах.
Отдавна се научих да съм камък.
А днес за прошка чака всеки грях.
И всеки изгорял от вяра пламък.

ЩАСТИЕ

Не зная, братя, що не мога,
щастлив да бъда като вас,
в лазурно-бляскава тревога
минава сетния ми час.

Земята вече ми чуждее,
светът ви онемя за мен.
И няма кой да ми изпее
поне един щастлив рефрен.

Човекът сякаш не познавам —
в течението умря и той.
А бях готов да се раздавам
в този тягостен двубой.

А бях готов с идеали
да боря всеки труден ден.
Но вие бяхте се предали
в деня, в който съм роден.

Пред мен мъгла немее тежко
и вика ме в прегръдка сива.
А тя е толкова красива
и в нея няма дъх човешко...

В нея ще потъна сам —
самичък в първороден прах.
Тъй както смелият Адам
извърши своя грях.

Не зная, братя, що не мога,
щастлив да бъда като вас,
в лазурно-бляскава тревога
измина сетния ми час.

СЪДЪРЖАНИЕ:

***с хиперлинкове –препратки:**

→ *за компютри/ лаптопи/ мобилни устройства/ таблети / четци/ всякакви други устройства → само и единствено кликване върху линка е достатъчно, тъй като всичките ми книги се свалят в PDF формат – пробвайте. ☺*

→ *Ако все пак, по някакъв начин направите така, че да четете книгата в Word формат, извършвате следната операция → задържате Ctrl + едновременно с това цъкате на избраното от вас заглавие в самото съдържание, като въпросното действие ви препраща към местоположението на конкретния стих*

КЪМ БЪЛГАРИЯ	2
ЛИПСА	4
РОДИНА.....	6
АПРИЛЦИ.....	9
ОТДАВНА.....	10
ГРАБЕЖ	11
ДЪЖДОВНО	12
ПИСМО ДО ДОСТОЕВСКИ.....	15
РЕНТГЕН.....	17
САМОТА.....	19
СТАЯТА	21
БЕЗКРАЙНО	22

Мъгла от стонове - Атанас Янев

УСПЕХ	24
ЛУДОСТ	25
КАПЧИЦА	27
ЛИСТА.....	28
МЪГЛА.....	29
НЕПЪЛНО.....	30
ПОЕЗИЯ	32
ПОЕТ.....	33
ПРОКЛЯТИЕ	34
ЧУДОВИЩЕ	35
ЧУВСТВА	36
СЪМНЕНИЕ.....	37
ВРЕМЕТО.....	38
ЕДНАКВИ	39
ДОСТА ЧЕСТО.....	40
ЛИЧЕН ПРИМЕР	41
МЕЧТА	42
ЛЮБОВ.....	43
ЗНАМ.....	44
ИЗГРЕВ.....	45
ПОЛЕТ	47
НАДЕЖДА	49
ПРОШКА.....	50
ЩАСТИЕ.....	52

АТАНАС ЯНЕВ
МЪГЛА ОТ СТОНОВЕ
СТИХОВЕ

първо издание

българска

Редактор: Палмира Никленова

Технически редактор: Димитър Никленов

Дизайн и корица: Наталия Делева

Издава „Палмира“ - Стара Загора

2015г.

ISBN 978-954-9376-32-6